

دلیل اصلی، گفتگوی ما، توسعه یک شرکت دانش بنیان و تبدیل آن به یک هلدینگ موفق به اسم آتیه پردازان ظهور شریف است که توانسته در حوزه صنایع مختلف از جمله تولیدکننده تجهیزات تکنولوژی بالا در صنایع نفت، گاز و پتروشیمی توسط ایشان موفقیت‌های باارزشی را بدست بیاورد

برگردم به قصه‌ی شتاب‌دهنده، ما ابتدا نسخه‌ی قدیمی و ازکارافتاده‌ی بیمارستان‌های کشور را خریدیم و شروع کردیم کار کردن بروی آن‌ها. بخش‌های مختلف دستگاه مثل مدولاتور را راه‌اندازی کردیم. نقشه‌ها و بردهای آن را نگاه می‌کردیم و کم‌کم متوجه می‌شدیم سیستم چگونه کار می‌کند. سیستم کنترل ما هم همان کارت دیتا اکوزیشن بود. ورودی و خروجی‌های آنالوگ و دیجیتال بود و یک نرم‌افزار لب‌ویو که روی رایانه اجرا می‌شد. ما شروع کردیم با آن کار کردن و یکی یکی سیستم را راه انداختیم. بردهای مدولاتور را شناسایی کردیم و فهمیدیم چگونه راه‌اندازی می‌شود. ولتاژ دادیم و آن راه انداختیم و کار ادامه پیدا کرد.

به‌مرور نیروهای دیگر نیز اضافه شدند. به موازاتی که ما روی مدولاتور کار می‌کردیم سازه گنتری را مهندس نکویی آماده کرده بودند. در سال ۹۴ ساختمان شهرک علمی و تحقیقات را داشتیم می‌ساختیم که تلاش می‌کردیم بونکر شتاب‌دهنده زودتر آماده شود. بعد از اینکه بونکر ساختمان آماده شد، تجهیزات اتمان را منتقل کردیم به بونکر ساخته شده. فقط هم قسمت بونکر آماده شده بود یعنی از کل این ساختمان فقط پاپین آن سنگ شده بود، بقیه خاکی

به فناوری‌های بالا و دانش بنیان داخلی، دچار بحران‌های شدید و متأسفانه گاهی ظلم به مردم هستند. حالا در مورد فناوری‌های بالا هم باید بتوانیم نقطه‌ی شروع را پیدا کنیم و اگر این نقطه‌ی شروع را از دست بدهیم، دچار سرگردانی و شکست پشت شکست خواهیم شد. این نقطه‌ی شروع، همان سؤالی است که ناظر به شروع بهیابار صنعت عرض کردم (من در این زمان و با توجه به وضع کشور و توان خودم چه کاری می‌توانم و باید انجام دهم؟). نقطه‌ی شروع در شتاب‌دهنده‌ها، شتاب‌دهنده‌ی خطی الکترون با انرژی پایین است، در هواپیما، هواپیماهای کوچک ۶ یا ۸ نفره است، در زیست‌فناوری ابزارهای اولیه و پروتئین‌های مورد نیاز فرایندهای زیستی است، در سیتی اسکن اتفاقاً خط مقدم جنگ اقتصادی هم همین جاست. شرکت‌های بزرگ و کشورهای پیشرفته که سال‌ها کار کرده‌اند و از ماجلو زده‌اند، با استراتژی‌های مختلف از جمله پرایس دمپینگ این نقطه‌های شروع، امکان هر کاری را از نظر صرفه‌ی اقتصادی از بین می‌برند ولی مثلاً در قدم بعدی چند برابر هزینه‌ی تمام شده را دریافت خواهند کرد و به نظر من اگر کشوری بخواهد پیشرفت کند، باید بیاید و در این خط مقدم قرار بگیرد و هزینه کند و همت به خرج دهد تا راه باز شود. بدون این قدم‌های اولیه نمی‌توان از شکستن مرز علم هم حرف زد و ما متأسفانه تجربه‌هایی داریم که بدون توجه به نقطه‌ی شروع راه، خواستیم آن نتیجه نهایی امروز دنیا را به دست آوریم و وقتی موفق به ساخت نشدیم و در فرایند ساخت دچار سرگردانی شدیم، همه‌ی مسیر و آن نقطه‌ی نهایی را می‌خریم که البته به توانایی کشور و پیشرفت آن و رشد اقتصادی ما هیچ کمکی نمی‌کند و بحران پشت بحران پیش می‌آید.

